

I' Aleta

A tall human pyramid (castell) is the central focus of the image. It consists of four people standing on the shoulders of others, reaching a height of approximately 10 meters. The people are wearing yellow shirts and white pants. The pyramid is built on a base of many people, some wearing red and yellow shirts. In the background, a church with a large Gothic window and a cross on top is visible. The sky is clear and blue.

**dels Bordegassos
de Vilanova**

**Revista dels
Bordegassos
de Vilanova
Novembre 2016**

**Número 2
època digital**

<http://www.bordegassos.org>

SALUTACIÓ DE L'ACALDESSA

Neus Lloveras i Massana
Alcaldeessa de Vilanova i la Geltrú

Estimats Bordegassos, castellers i castelleres de Vilanova i la Geltrú,

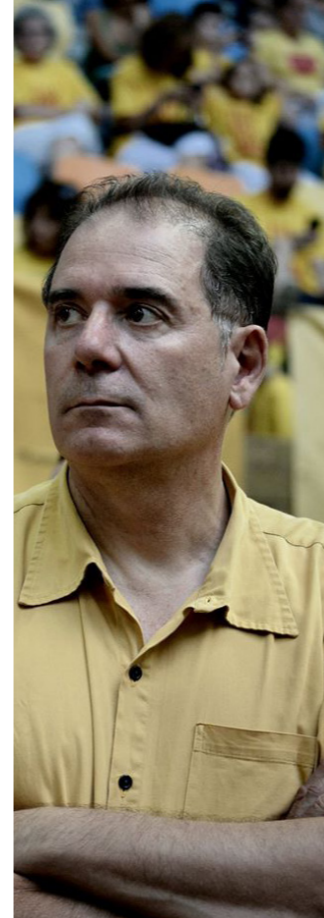
Us vull felicitar per la bona temporada que acabeu de tancar, després de molts mesos d'esforç, de treball constant i d'intensitat creixent. A l'abril obríeu aquest curs casteller amb molts reptes per endavant, amb la voluntat de consolidar els castells de 8. Heu demostrat que era un objectiu a l'abast i que la tasca realitzada els darrers anys ha tingut una continuïtat i una progressió amb la nova junta que ha encapçalat la colla.

En el tram final de temporada heu assolit un bon domini del 4 de 8, heu carregat el 3 de 8 i la torre de 8 folrada, dues cireretes que permeten somiar de cara a l'any vinent. No només això, sinó que heu retornat en el sí de la colla i de l'afecció castellera vilanovina la il·lusió pel pilar de 6, que heu pogut lluir en diverses places.

Hi ha, doncs, motius en escriure per felicitar-vos, però sobretot vull reconèixer, una vegada més, la important funció que compleix la vostra entitat, fomentant valors

com la inclusió, la tolerància, l'esforç, la constància, el treball en equip, la solidaritat... valors essencials per al bon funcionament de tota societat i que en els moments que vivim són encara més necessaris.

És un orgull comptar a Vilanova i la Geltrú amb un extens col·lectiu de persones que fomenta el fet casteller a casa nostra i arreu on porta el nom de la ciutat. Us animo a mantenir la bona feina, després del merescut descans que inicieu, i a continuar creixent, amb el desig que l'any que ve, en què complireu 45 anys, puguem celebrar molts èxits.

FEINA FETA, BALANÇ POSITIU I UN FUTUR MILLOR

Miquel Àngel Arnal Avinyó
President dels Bordegassos de Vilanova

Benvolgudes companyes i companys,

En aquest nou número de l'Aleta em toca fer balanç del darrer any de presidència, amb el qual ja en són 2, presidint els Bordegassos. No us puc amagar que han estat més de 700 dies de molta feina, una tasca gairebé casernària que no és gens fàcil de tirar endavant.

El 2016 ha estat un any d'inflexió. El treball de reflexió i comunicació que vam iniciar ara fa 2 anys, en successives reunions, molt participades, ha aconseguit remoure els fonaments de la colla. Hem aconseguit posar en evidència que, sense compromís, no avancem; que, sense ser exigents amb nosaltres mateixos, no alçarem el llistó de la qualitat tècnica i associativa que ens cal; hem enfocat allò que ens és imprescindible: l'obertura de la colla a tota Vilanova, la concreció de les nostres propostes en forma d'Un Projecte seriós, transversal, modern i obert, i la dignificació de la nostra actitud quotidiana al carrer, a plaça, al local i on ens desplaçem amb la camisa groc terrós. Hem avançat, ho crec, en la conscienciació

d'aquestes necessitats. Sou moltes les persones amb qui he compartit conversa, taula, cafès i cafès, parlant d'això. Mares i pares de famílies, canalla ja gran, antics membres i nous membres, joves i grans, hem coincidit en la necessitat de seure, escriure i crear la base per als propers anys de la colla. Un projecte d'aquestes característiques no pot escriure's sense tenir present tota la societat en la qual actuem: Vilanova i la Geltrú, tota ella, ha de ser la destinatària de la nostra proposta, i hem d'apuntar als sectors socials més potents culturalment parlant, als joves de 18 a 30 anys, a les famílies amb fills, a persones que encara no ens coneixen, a vilanovins i vilanovines a qui, encara ara, malgrat tot, no els hi arriba el nostre missatge.

I per a fer bé les coses, cal que ens dirigim primer a nosaltres mateixos: a les companyes i companys puntuals, que no fallen, que respecten i ajuden, en primer lloc. A les persones que continuen a la colla malgrat els puja-i-baixa, a les que són discretes i generen bon ambient, bona companyia i respecte. A les companyes i companys que celebren els castells independentment de qui hi ha pujat. Als qui saben

esperar el seu moment tot col·laborant. Als qui fan propostes en positiu, les qui conviden gent a la colla. A les companyes i companys que entenen que, a base de respecte, la colla està creixent. A totes elles, a tots ells, gràcies per ser-hi vosaltres sereu els que permetreu seguir creixent i ser una colla a l'abast de tothom.

Amb independència d'allò que es decideixi a la propera assemblea general, sóc del parer que el futur immediat dels Bordegassos passa per 3 eixos essencials:

Assolir la millor canalla i el millor equip de canalla
Constituir el millor equip tècnic
Remodelar i millorar el nostre espai social.

Cal que les persones dedicades a la canalla siguin el millor d'entre els nostres joves. La colla hauria de fer un esforç per costejar títols de monitors de lleure i facilitar l'accés a la millor formació en lleure i tècnica. Cal, per tant, que ens traïem les lleganyes dels ulls i encetem el 2017 amb un equip de canalla coneixedor de l'educació en

el lleure, motivat i preparat per fer el millor any dels Bordegassos. Caldrà preparar colònies de setmana santa, d'estiu, compartir-les amb d'altres entitats i/o colles, realitzar més activitats i preparar la nostra canalla tècnicament per assolir els nostres reptes. Així ho fan altres colles i nosaltres no ens podem quedar endarrerits. Des d'aquí faig una crida al jovent de la colla de 18 a 27 anys dels Bordegassos per començar a caminar en aquesta direcció.

Molts m'heu vist parlar amb tot l'equip tècnic d'aquest any. A hores d'ara, quan escric aquest text, encara no és clara la conformació del proper equip tècnic. Hi ha coses que han de ser conegudes i exposades amb claredat. Si volem créixer i avançar no podem seguir vetant ningú. Ni arraconant cap tècnic, ni criticant-li la parella, ni menystenint guanys assolits, ni atenuant potencials, ni descuidant ser correctes, generosos, humils i honestos. Ningú no és imprescindible, però no vull que la colla hagi de prescindir de ningú. I això passa perquè tothom sàpiga ser al seu lloc. I sàpiga comprendre quin és el seu moment, a qui toca cedir el pas, quan cal aturar-se per re-empresar la marxa i quan cal reconèixer les pròpies limitacions.

Si cadascuna de les persones de l'equip tècnic no fa aquest exercici, i el tradueix de la teoria a la pràctica, no sortirem d'on som, per molt que haguem millorat els darrers mesos. Ens cal, perquè ens el mereixem, el millor equip tècnic possible i els tècnics de la colla ens deuen a tots nosaltres fer un esforç per aconseguir-ho.

No sé com expressar en positiu tot el què, de negatiu, em transmet la nostra seu actual. M'estalvio moltes consideracions, i no vull repetir comentaris fets per vilanovins i vilanovines no-bordegassos, que no el deixen molt bé, i que s'afegeixen als que moltes i molts em feu constantment. Cal fer la façana i si podem, reestructurar el local social. Hauríem d'aprofitar per substituir el rètol de sobre la porta i posar una placa

a la façana i millorar l'enllumenat extern. A l'interior, també hauríem de fer una repintada de tot l'espai, amb canvi de situació del TV i de part del mobiliari. També hauríem de modificar les cartelles i especialitzar els espais, de manera que els quadres, fotos i altres elements adquireixin un ordre correcte i que tot el conjunt sigui molt més acollidor. S'haurien

de modificar els elements ara existents per permetre un ús polivalent de l'espai, tant l'intern com l'extern, s'hauria de preparar el local per al trasllat d'ubicació del bar, que aniria situat a l'entrada, a la dreta. Hem demanat a l'Ajuntament el condicionament de l'espai de davant de la seu, per a instal·lar-hi estacionaments de bicicletes i enllumenat. Podrem així deixar-hi les bicis al davant, i ben segures, durant els assajos. Finalment, i si així ho decidim en assemblea, el 2017 estarem en condicions d'estrenar la remodelació de la façana i de part del local dels Bordegassos, i batejar-lo oficialment.

Desitjo que moltes persones vulgueu acompanyar-nos en aquest any decisiu. Ens cal ajuda de tothom qui li agraden els castells a Vilanova i la Geltrú. Per això les mans de qui ens llegiu, sigueu o no de la colla, ens són imprescindibles.

Agraeixo sincerament tothom qui m'ha fet arribar parers, propostes, ajuda, tothom qui ens ha ajudat i ens ajuda, i desitjo el millor a tota la colla en la propera temporada. Bordegassos amunt i ben amunt!

Jordi Perona i Borràs
Cap de Colla dels Bordegassos de Vilanova

ENS PARLA EL CAP DE COLLA

Tot just fa un any era elegit Cap de colla dels Bordegassos, una Colla que ha marcat algunes etapes de la meua vida i també part de la meua joventut. Vaig entrar a formar-ne part l'any 93, de la mà del meu amic Roger Baig. A poc a poc, van anar entrant la resta dels amics de la nostra colla. Durant aquella època, que va acabar a principis del 98, jo feia de cossa, tot i que posteriorment vaig passar a fer de baix. Recordo que anava de cossa, principalment, del Víctor Capdet, fent parella amb la Núria, la Teresa o el Kiku...

El que més recordo d'aquells temps? Carregar el segon Carro gros de la Colla i el primer tres de vuit, castells que posteriorment van ser descarregats. Em ambdós casos vaig fer de cossa... foren moments únics!

Feia vuit anys que havia entrat als Falcons, i la insistència de l'Edgar, que en la meua primera etapa a la Colla era un nen de deu o dotze anys, junt amb la curiositat i sentiment vers aquelles èpoques juvenils en els Bordegassos, em van fer decidir tornar-hi. A poc a poc em vaig anar involucrant, l'any 2013 dins

l'equip de canalla amb el Dani, i posteriorment dos anys de sots cap de colla de la mà del Pau... van ser anys de molt d'aprenentatge,

Aquest primer any com a Cap de colla ha estat molt intens. Teniem un objectiu clar: canviar les dinàmiques d'assaig amb l'objectiu de tornar la Colla al lloc d'on mai no hagués hagut de sortir. Això passava per intensificar els assajos, treballar els castellers individualment per millorar col·lectivament i consolidar la gamma bàsica de vuit.

Tots sabem que els canvis costen de dur a terme i necessiten el seu temps. Tecnificació, control de l'assistència a l'assaig i a les sortides, enviar les pinxes abans d'assaig i actuacions, treball emocional i gestió de les pors amb la canalla, recuperar intensament el treball a les columnes i creació d'un equip de troncs, on es decideix qualsevol canvi i s'analitzen els castells, són alguns dels canvis que s'han fet.

Qui porti algun temps a la Colla estarà d'acord en què els assajos han agafat una importància cabdal. Hem

augmentat significativament el nombre de proves, tant de netes com de pinyes. També hem creat tres espais de treball al pati, que han fet que la dinàmica de l'assaig hagi experimentat un canvi i una evolució molt gran. Tanta feina a l'assaig que ha trigat massa en veure's a plaça!

El primer tram de temporada va ser difícil. Vam sortir amb el cap cot en més d'una ocasió, amb el punt àlgid en la diada de Festa Major.

Va ser molt dur per mi i els meus companys de la Tècnica, però la feina s'estava fent bé i els fruits s'havien de recullir. Vam seguir treballant sense descans.

En el segon tram de temporada vam aconseguir consolidar un Castell de vuit després de molts anys sense fer-ho, creient-nos per fi que podíem assolir aquest castell de vuit a qualsevol plaça. Ho hem fet fins en sis diades consecutives!

Però no tot han estat flors i violes. L'objectiu d'enguany era consolidar la gamma bàsica de vuit i ens hem quedat a mitges. El que hem estat capaços de fer amb el Quatre, no ho hem aconseguit amb el Tres.

Ens queden deures a fer. Però hem carregat el tres de vuit al Concurs i la torre de vuit folrada en el dia de la Colla, i hem rematat aquest segon tram de temporada descarregant després de dotze anys el pilar de sis.

Són uns números que ens han de permetre somniar durant el descans hivernal. S'han comés moltes errades, també en sóc conscient. I segur que n'hi ha d'altres que se m'escapen, però sempre amb la voluntat d'ajudar a fer gran aquesta Colla.

L'equip de canalla, l'equip de pinyes, l'equip de troncs i la gent del pilar encapçalada per un dels meus referents a la Colla, el Marcos, hem treballat incansablement donant tot el que ha estat al nostre abast. A tots ells, només puc dedicar paraules d'agraïment. Sense ells, res del que hem fet seria possible.

Gaudiu de les vacances i agafeu moltes forces, que l'any que ve ens ho passarem molt bé.

Visca els Bordegassos de Vilanova!!!

Andreu Francesc Camps i Figuerola
Disseny de serveis públics
Membre dels Bordegassos de Vilanova

BENVIN- GUIDES, GROC TERRÓS!

Vilanova no rememora el seu passat immediat, ni el cuida, ni l'homenatja, ni el mostra prou ni com cal. Potser per aquest motiu perd de vista que li cal traçar el seu horitzó. Sense mirar d'on venim, difícilment sabrem dibuixar un camí endavant.

L'any 1937 en Francesc Figuerola, 26 anys d'edat, regidor d'abastament i intendència de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, va fer comboi amb camions, diverses vegades, cap Alcoi, València, Vila-real, al costat de Castelló... Hi anà amb altres vilanovins, a trobar aliments i subministres per Vilanova i la Geltrú, on s'hi passava fam pel precari abastament resultant de l'acció de feixistes (catalans, italians, espanyols i alemanys), que castigaven amb armes i amb accions genocides, criminals i indemnes les principals ciutats catalanes.

Aleshores Vilanova i la Geltrú era una ciutat important, amb un complex ferroviari fort, escola universitària tècnica, indústria, menestrals, comerç i moviment social i polític capdavanter al país i bona part

d'Europa. Era temps de la "Grècia Groga", de ser solidaris, de fabricar màscares de gas a la Pirelli i armes a Sitges, i plantar cara, ni que fos amb un blindat fet a corre-cuita i que no podia amb el seu pes, a l'invasor.

Els 12 bombardeig aeris feixistes que va patir Vilanova i la Geltrú van fer 27 morts civils, nens i dones, del total de 301 vilanovins i vilanovines (251 republicans, 50 sublevats) executats i morts al front durant la guerra, a camps de concentració espanyols, francesos i alemanys, i assassinats en la immediata postguerra. A aquesta xifra cal afegir-hi les més de 500 persones, sovint famílies senceres, que van exiliar-se. Les famílies i escoles de Vilanova van acollir, en el període 1937-1939, més de 2.500 persones refugiades, la majoria espanyoles, notablement dones i infants, que fugien de l'assetjament franquista.

Vilanova va perdre el 5% de la seva població, morta o exiliada degut a la guerra. És com si avui deixessin de ser entre nosaltres, morts per bombes i trets, o exiliats, 3.400 conciutadans.

Vilanova-la-Desorientada i la Geltrú. Després de 40 anys, 2 mesos i 12 dies de feixistes al govern local (*vespre del 21 de gener de 1939 - vespre del 3 d'abril de 1979*), i de 37 anys més, plens de tebior freda -no ens ho mereixem- la ciutat fa la sensació que s'ha empetitit i (gairebé) ja no n'és. Malauradament no són coneguts cap Pla de Ciutat participat, ni una Estratègia pública pels propers 5, 10 o 20 anys. Vivim un temps de molta desorientació municipal i regional, amb absències que conviden a la desesperació, acompanyades d'un urbanisme violent i que deshumanitza i en un entorn natural que agonitza.

Els Bordegassos, des del 1972, amb treball i presència constants a la vila, hem encetat, fa poc, una trajectòria de millora, consolidació i obertura. Els propers mesos proposarem dotar-nos d'un Projecte de colla que podrà servir, si així es vol, per a la ciutat: mantenim bona relació amb colles que ens agraden, amb qui ens respectem i de qui aprenem.

Més enllà de Catalunya ens hem apropat a una colla que vesteix també de groc: la conlloga de la

Muixeranga de Castelló, a la Plana, País Valencià, que és a punt d'esdevenir la nostra ànima bessona al sud del país.

Castelló té moltes semblances amb Vilanova. No només com va patir la guerra, ni com ha hagut de suportar el feixisme, prou més temps que no pas els vilanovins. Castelló també es troba subsumida en una crisi d'identitat, sotmesa a una forta disminució per part de governs locals i regionals miops, amb corrupteles, i que *espanyolitzen* les estratègies locals i comarcals, incapacitant-les.

Castelló és una mena de Vilanova al sud: una ciutat desconeguda per la resta del país, plena de gent, idees i propostes molt vàlides, però sovint governada per gent que amb prou feines toca quarts i hores.

Tal vegada per aquests motius vam cridar l'atenció d'aquestes companyes i companys que, en el nostre sud, tenen tanta motivació com nosaltres. La conlloga de Castelló fa construccions creixentment vistoses, altes i plàstiques, mirant de fer net i esdevenir exemple en una ciutat foradada, amb

familiars de familiars de regidors ocupant els llocs de treball públic, esgotada per fuites de diners cap a partits estatals i falses iniciatives.

Els de Castelló remunten la seva vila i puguen, amb camisa groc terrós, aplegant persones a la seva colla, sense permetre ni un sol espai a la mediocritat. Volen liderar la seva ciutat, aplegant famílies, gent jove, sana, professionals, esportistes, persones compromeses en la millora de Castelló. Talment com ens ho proposem els Bordegassos a Vilanova.

La Conlloga de la Muixeranga de Castelló, ens va venir a trobar a Algemesí (la Ribera Alta), on fórem convidats el mes de maig passat, i va participar amb nosaltres en els castells que vam alçar al concurs de Tarragona, el passat 1 d'octubre. Ara redactem una proposta d'agermanament que molts volem que transcendeixi l'àmbit de la colla i apropi les dues ciutats. En compartim llengua, bandera, història i, ara, camisa.

Qui segueix de prop els castells sap bé que en vivim els millors anys. Més de 100 colles arreu del planeta, formades per més persones cada cop, i més joves, amb dinàmiques inèdites de preparació tècnica i física, de treball educatiu amb i per la canalla, amb implicació altruista de professionals que en formen part, amb centrifugació i arraconament dels mals hàbits de salut i de relacions que havien existit. Tot un progrés, tant tècnic com social, que acompanya, a més, de manera molt majoritària, els processos de democratització real de la societat catalana.

Som conscients que encara hi ha aspectes rellevants pendents de resoldre: la superació o eliminació de les desigualtats de gènere, tant en els aspectes formals com conceptuals, ha d'avançar i deixar de ser anecdòtica, singular i marginal. El protagonisme i reconeixement de les dones, de totes les edats, en el fet casteller, ha de demostrar-se encara a les colles. Es tracta de ser exigents en el tracte, en el respecte i percepció, en el llenguatge i en la dinàmica quotidiana. Potser per aquest motiu agermanar-nos amb la Muixeranga de Castelló, en la qual les dones hi són majoritàries, pot aportar-nos perspectives i realitats que ens aniran bé. Els Bordegassos ja comptem amb companyes que

assumiran tasques de referència amb la canalla. Poder intercanviar experiències, crear una base estable de comunicació entre la Conlloga i els Bordegassos, dur a terme jornades i estades conjuntes, aclarirà i nodrirà l'ampli espai que se'ns obre, ple de possibilitats de millora. Hi ha molta feina per fer.

Apropar la realitat de dues ciutats importants, amb port, que volen ser referència al seu territori, serà complex. Les cambres de comerç de Castelló i (*la delegació de la de Barcelona a*)* Vilanova hauran d'apropar-se. Les associacions i entitats, convidar-nos a treballar plegades. Escoles i instituts, professionals i botiguers hauran de conèixer-se. Només la societat a peu pla podem generar sinergies per millorar el nostre entorn i la nostra vida quotidiana. Castelló viu entre Tarragona, al seu nord, i Sagunt i València, al sud. Ports i viles fortes que l'hi dificulten emergir. Vilanova, al nostre torn, vivim entre Tarragona, al sud immediat, i Barcelona, la primera metròpoli mediterrània, que ja deixa enrere Marsella, Gènova, Nàpols, El Pireu, Istanbul i El Caire.

Com fer-ho, doncs, per situar-nos en el mapa?

L'agermanament de les dues colles facilitarà una entesa estratègica, tant social com econòmica, cultural, associativa, i molt dinàmica. Posar-hi fil a l'agulla depèn de nosaltres, ara, i de la ciutadania de Vilanova i la Geltrú i de Castelló que vulgui afegir-s'hi.

*Vilanova i la Geltrú no té cambra de comerç pròpia. Una mancança més que posa en evidència l'absència d'una estratègia basada en l'autoestima.

CASTELLS

Marcel·lí Ferrer
Membre dels Bordegassos de Vilanova

“ ¡Marcel·lí, sube al balcón!”. Aquesta frase va ser una ordre directa del Marcos perquè, en una plaça que no recordo, des de l'ajuntament animés a la canalla del pilar de 6. Vaig obeir sense protestar i des de dalt vaig anar veient com s'enfilava el pilar. Quan l'aixecadora va arribar a la meua alçada estava plorant. No podia ni controlar els singlots que li produïa la plorera. I jo, agafat molt fort a la barana, sense abocar-me gens per evitar el vertigen que la meua posició em produïa, es suposava que havia d'animar-la. I encara faltava l'enxaneta! Només se'm va passar pel cap dir-li a la nena que què collons hi feia allà a dalt, que fotés el camp corrents i tornés a terra. Però vaig callar. El Marcos m'hauria matat.

Fa molts anys d'això, i des de llavors mai més he tornat a pujar a un balcó. Els castells són molt alts i fan molta por. I si n'ets conscient costa entendre perquè la canalla els corona. Tot això m'ha vingut al cap perquè ahir una nena més aviat tímida, o això sembla, que sempre m'ha mirat amb una cara seriosa que jo no sabia interpretar si era de respecte o de por, amb uns ulls grossos preciosos que enamoren, reflexiva tot i no dir mai res, adulta i distant a la vegada, doncs ahir

ella em va mirar i em va dedicar un somriure d'orella a orella. Ella no ho sap, però em va fer immensament feliç. Per primer cop em va somriure i, precisament, just després de caure de la torre. Estava contenta i això en un moment on encara no sabíem si aquella torre era carregada o no. Però no importava. Ella havia pujat i l'havia coronat de manera providencial. Pels grans això pot ser important: carregar o no una torre a l'últim sospir de la temporada, ens pot fer recordar aquest any d'una manera o d'una altra. En canvi pels petits no té cap valor: una mil·lèsima de segon no pot influir en l'experiència que viuen dalt d'un castell.

També ahir, pujant cap a la plaça, una altra nena em va reflexionar sobre l'actitud que tindrien la canalla a la torre. No va fallar en el seu pronòstic. I encara la setmana anterior una altra enxaneta, metre plorava desconsoladament, em va explicar el perquè considerava una injustícia que ella no anés al quatre. Tenia tota la raó i no vaig poder-li negar, encara que la decisió de canviar-la era la més encertada pensant en el futur de la colla. També ahir, després del quatre, aquesta enxaneta em va dedicar tota una abraçada.

Però és que encara més, fa algunes setmanes una quint em va ensenyar una foto jurant-me que era la millor foto que tenia fent castells. És una foto horrible, desenfocada, on hi destaquen més camises blaves que no pasde les nostres, i ella camina per la pinya sortint del castell, buscant-me, mentre jo l'aplaudeixo. La foto, artísticament, probablement no val res. Però ella i jo hi vèiem una altra cosa. Sabíem tot el que hi havia al darrera, tot l'esforç, tota la confiança, tot allò que ha valgut la pena i que al final s'ha fet realitat: els nostres somnis, les nostres esperances, les nostres pors, les nostres decepcions, els plors de molts divendres a la nit. Era tan gran el sentiment que transmetia, que una quart que estava allà amb nosaltres em va dir que ella també volia una foto com aquella. Una foto que resumís tots els secrets que

envolten els castells. Coses personals i inexplicables. Jo li vaig prometre que la tindria, i ara no estic del tot segur que finalment això sigui possible. No es pot prometre allò que no saps si podràs complir. En fi. Però en tot cas, ho he intentat. I algun dia, sinó aquesta foto, en serà una altra.

Tot això també forma part dels castells. I tot això és el que m'ha fet capaç de suportar els mal rollos, les incoherències, els problemes de gestió, les disputes a dins i a fora de la tècnica, les tensions, els desànim i les nits on la desesperació no em deixava dormir. I tot això és amb el que em quedo. Que la torre d'ahir estigui carregada o no, a mi, la veritat, no m'importa absolutament gens. Els castells són molt més que això.

L'ENXANETA QUE TENIA POR

Aquest conte és la història d'una nena que tenia por. La por d'aquella nena no era una por com la de la resta de mainada. Ella no tenia por de la foscor, ni dels monstres, ni d'aneu a saber què més. Aquella nena tenia una por diferent. Una por concreta, específica, precisa: ella tenia por... de caure! I no pas de caure del llit, no; ni tan sols de caure escales avall a casa seva, com potser altres nens i nenes. No. Ella tenia por de caure de dalt un castell.

Ep! No és pas que fos una princesa que visqués tancada dalt una torre, com en els contes de cavallers. Aquella petita era una nena castellera; i no una de qualsevol! Era una ENXANETA, i una de les bones de la seva colla. Havia pujat castells alts, molt alts, fins i tot un de molt alt i prim que en deien "pilar".

La nena era una autèntica especialista en pujar pilars. Havia pujat el més alt de tots, un que feia SIS pisos d'alçada: el més difícil que ningú pot fer (bé, diuen que fa molt de temps algú en va fer un de set pisos, però ningú no l'ha vist mai... un pilar de set pisos ha de ser gairebé impossible, de fer...).

Vet aquí que un dia, un d'aquells pilars tan alts on s'enfilava, va caure. Patapof! Ningú no sap ben bé per què va caure, aquell pilar: potser un peu va relliscar o alguna cama es va doblegar... La colla l'havia assajat un munt de vegades, però va caure, i la noia, que era a dalt de tot, es va fer mal. Aiii! Tranquils... No es va pas trencar cap cama, ni cap braç, ni es va fer cap nyanyo al front - duia un casc molt ben posat! Però l'ensurt que es va endur va ser molt i molt gran.

(A veure: tú has caigut mai des de tan alt? No, oi? Doncs jo tampoc! Però segur que caure'n ha d'espantar la persona més valenta del món. Oi que sí? Doncs imagina't si havia d'espantar una menuda com aquella!)

Des d'aquell dia l'enxaneta tenia por de tornar a caure. Li feia tanta por que ja no volia pujar castells ni pilars. Bé, sí que ho volia, perquè li agradava molt, de pujar castells. Però cada vegada que en pujava un, li tornava la por que se li havia enganxat al cor el dia que va caure. De vegades, les ganes de pujar eren més fortes que no pas la por, i aleshores pujava i baixava amb un somriure que feia goig de veure i omplia

d'alegria tota la colla: l'hi deien que, més que no pujar, lliscava pel pilar, amunt i avall, com els peixos llisquen pels rierols a muntanya. Però de vegades la por era més forta que no les ganades i aleshores s'embolicava en una baralla que lluitaven, d'una banda, les ganades i, de l'altra, la por. Ella ajudava amb totes les seves forces les ganades, fins que, juntes, guanyaven la por.

Però aquestes baralles li feien mal, i fins i tot plorar. Mentre pujava nous pilars i ajudava les ganades a lluitar contra la por, de vegades les llàgrimes brollaven dels seus ulls. I aleshores creia que la gent, en veure-la plorar, pensaria que era una poruga, i una ploramiques. Tenien raó? O no? Pensaríeu el mateix, d'una nena que plora dalt d'un pilar fet d'un munt de persones?

Un dia, jugant a fet i amagar al mercat de la ciutat, va sentir una estranya història que explicava en Miquel, un dels més vells de la seva colla; era una mena de llegenda, d'un país molt llunyà, on hi vivien uns nens i nenes que feien una cosa màgica: aquells nens duïen la felicitat al seu poble, i ho feien d'una manera ben especial. S'enfilaven a no se sabia ben bé on, i en baixaven portant per a la seva gent la felicitat, que a més a més era de colors. Hi havia felicitats de color vermell, blau, verd, i fins i tot groc, que es veu que era molt difícil de trobar. Els qui explicaven aquella història no es posaven d'acord sobre on era, que pujaven aquells nens per trobar i baixar la felicitat: deien que al cim d'unes muntanyes altíssimes, que si l'agafaven de dalt d'uns arbres immensos, que a més a més els arbres parlaven... Per acabar de complicar les coses, n'hi havia qui deien que mentre pujaven, els nens i nenes cantaven; els altres deien que no, que eren els arbres els que feien una mena de música mentre ells pujaven, i que quan agafaven la felicitat, la música se sentia encara més forta. Es veu que hi havia vegades que els arbres es bellugaven mentre hi pujaven, potser degut al vent. Fins i tot alguna vegada els arbres havien caigut amb algun nen a sobre! Però d'entre tots els qui hi pujaven en busca de la felicitat, deien que un nen (o una nena, ni tan sols en això es posaven d'acord!) era especial. Especial per la seva valentia. Es veu que s'enfilava als arbres més primers i alts, fins i tot si es movien. I explicaven que quan queia, no es feia mal. D'altres contaven que, mentre pujava, els núvols s'obrien per deixar-li pas i llavors plovia sobre la gent que s'ho mirava. Explicaven que

baixava volant suaument fins el terra, talment com si fos una ploma d'ocell... Era una història plena d'imaginació, i molt curiosa!

A la nena la història li va semblar fascinant: nens i nenes que pujaven uns arbres que parlaven per agafar la felicitat de colors i baixar-la fins al seu poble. I a més, n'hi havia que eren especialment valents. Tant de bo ella fos tan valenta com deia la llegenda! Però era un conte impossible, no podien existir coses així. Enlloc. Encara que, segons deien les persones que l'explicaven, era una història que venia de l'altra punta del món, i potser més enllà. I asseguraven que era ben certa, que potser alguna cosa s'havia perdut pel camí mentre passava de la boca d'un a l'orella d'un altre, i un altre, i un altre, però que la història era veritat.

Un dia d'actuació de la colla, a Avinyonet de la Llainera, l'enxaneta estava pujant un pilar i, mentre pensava si es bellugava molt o gens, lluitant per què la por no pogués més que les seves ganades de pujar, de sobte, va recordar la història dels nois i noies que pujaven els arbres primers i alts. Primers... i alts... com aquell pilar que pujava en aquell instant...

Quan va arribar dalt de tot i va fer l'aleta, la música de les gralles i els tabals van fer aquell tiroliro liro li li Llllll pum purrupump! que tant li agradava, i va recordar els arbres de la llegenda, que cantaven, i cantaven més fort quan els nens arribaven dalt de tot, per agafar la felicitat. Cantaven... com les gralles i tabals que ella sentia.

Aleshores, just quan la seva mà feia l'aleta, va sentir els crits d'alegria que venien de tota la plaça d'Avinyonet de la Llainera, i dels seus companys i companyes de dins la pinya, que sostenien amb força aquell pilar. Sabia que no havia de mirar cap avall. Sense fer-ho, va imaginar la cara de felicitat de tota la colla, amb les seves camises groc terrós, en veure-la dalt de tot, mentre feia l'aleta. La felicitat... groga ... Ella havia arribat dalt de tot per agafar la felicitat groga, tan difícil d'aconseguir, i lliurar-la a tota la gent de la plaça!

Llavors ho va entendre tot. Els protagonistes de la història no era un nen, ni una nena. Eren les enxanetes i els enxanetes, les aixecadores i els aixecadors de

totes les colles castelleres! TAMBÉ ERA ELLA! Ella formava part d'una història que havia donat la volta al món sencer, havia viatjat fins a l'altra punta del món i havia tornat convertida en una llegenda preciosa.

L'enxaneta va aprendre que només els qui tenen por poden ser valents, i que són valents perquè són capaços de vèncer aquesta por. L'enxaneta va continuar pujant castells i pilars, perquè li agradava molt, fins i tot havent caigut, com en el conte, fins i tot si de vegades les llàgrimes se li escapaven dels ulls, com la pluja de la seva llegenda.

La gent de la colla mai no va pensar que la canalla fos poruga, sinó ben valenta. I la gent, a plaça, admirava la valentia d'enxanetes i aixecadors, i en parlaven, i ho explicaven als veïns, parlant tan bé de la canalla valenta que pujava els castells, i aquests als amics, que no entenien què eren els castells i ho van explicar amb arbres, i així la història es va anar escampant i transformant fins acabar convertida en aquella llegenda que ella havia escoltat tan ben explicada per en Miquel.

Diuen que les llegendes no cal que siguin certes, només cal que siguin boniques. Aquella llegenda, a més de ser bonica, també era certa. Era una llegenda que li va fer entendre a ella i tota la canalla de la colla que la por era part de la seva força, i allò què els feia ser tant i tant especials. Va ser aleshores que les ganades de pujar i pujar es van fer tant i tant fortes, que mai més la por no va tornar a guanyar-les.

I vet aquí un gos, i vet aquí un gat, i aquest conte s'ha acabat.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, i aquest conte ja s'ha fos.

**LES AC-
TUA-
CIONNS DE
LA TEM-
PORADA
2016**

10-04-2016 El Vendrell

17-04-2016 Prèvia de Sant Jordi, Vilanova

24-04-2016 Diada de Sant Jordi, Vilanova

08-05-2016 L'Hospitalet

15-05-2016 El Milà

21-05-2016 La Barceloneta

22-05-2016 Mollerussa

28 i 29-05-2016 Algemesí

11-06-2016 L'Arboç

19-06-2016 Grallada, Vilanova

02-07-2016 Sant Pere de Ribes

16-07-2016 Festa Major del Centre Vila

17-07-2016 Calafell

23-07-2016 La Daurada, Vilanova

30-07-2016 Diada de Festa Major, Vilanova

28-08-2016 Manresa

11-09-2016 Diada Nacional de Catalunya

18-09-2016 10a Diada Albert Salvany

25-09-2016 Roda de Ter

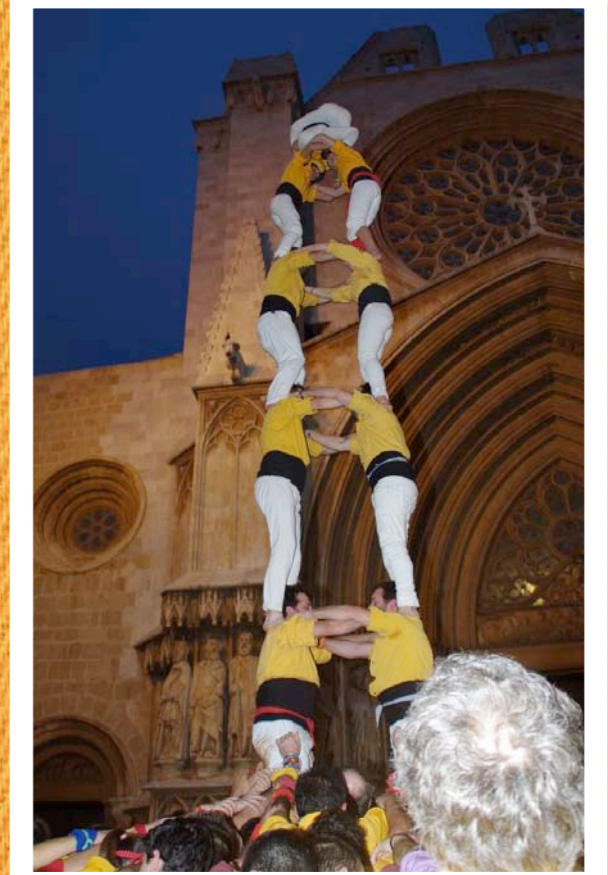
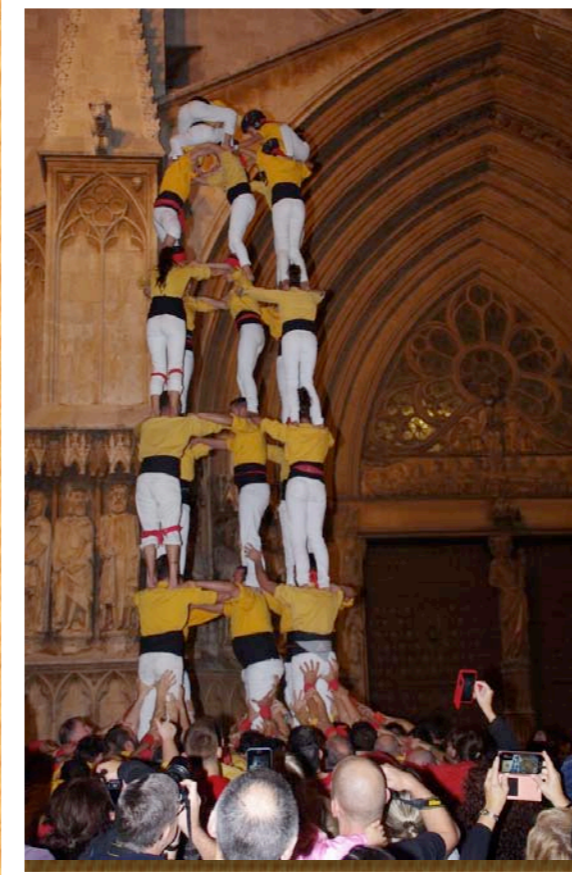
01-10-2016 Concurs de Castells

16-10-2016 Sabadell

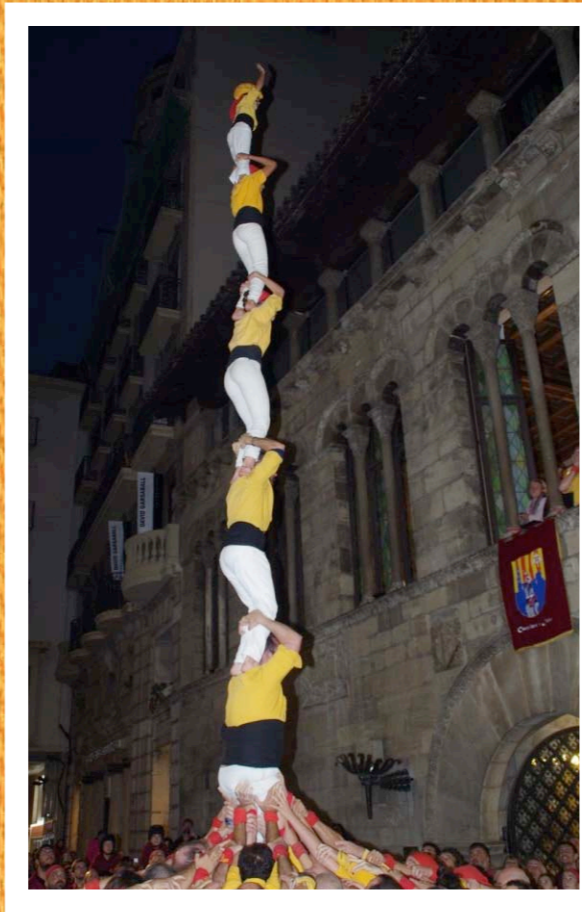
22-10-2016 Diada de l'Esperidió, Tarragona

29-10-2016 Lleida

06-11-2016 45é Dia de la Colla dels Bordegassos

13-11-2016 Sant Cugat

EVOLUCIÓ HISTÒRICA DELS CASTELLS REALITZATS CADA TEMPORADA 1994-2016

Aquest gràfic mostra ben clarament que estem en dinàmica ascendent però no acabem de donar el salt qualitatiu que tots desitgem. Podem destacar la recuperació del pilar de sis i l'augment de quatres de vuit.

Totals	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	
210	3d7	24	17	18	20	14	10	9	13	13	12	13	15	11	17	15	14	17	16	8	9	14	13	12
265	3d7ag															2		2						
200	4d7	17	10	10	9	3	6	4	3	6	4	3	9	7	16	13	13	14	16	8	10	14	12	12
275	4d7ag	1	4	12	8	9	8	11	4	12	17	10	8	6	10	8	7	6	3	6	9	10	13	19
290	5d7	4	11	11	8	5	11	9	11	11	17	11	11	5	5	6	11	6	6	17	11	10	19	17
305	7de7																				1	4	5	2
335	3d7xs				7	4																1		
420	9d7																					1		
440	2d7	5	12	10	9	11	7	15	8	8	10	5	5	5		2		8	15	5	5	12	8	
485	1d6		3	2	3	8	13	8	5	2	1	2										1	5	
460	4d8	4	7	4	4	14	17	16	7	5	10	6	2	1			1	2	7	4	5	2	8	
510	3d8		2	1	2	8	20	13	15	13	3	4	2							4		1	1	1
665	2d8f					3	11	6	3	4										1			1	1
695	1d7f					2	11	1	2															
770	4d8ag						10	2	1															
735	5d8					1	3		2	2														
1110	3d9f						2	2	1															
		55	66	68	70	82	129	96	75	76	74	54	52	35	48	42	49	44	54	66	49	65	79	85

TORNA EL FUTBOL-SALA BORDEGÀS

Després de molts anys sense tenir equip de futbol sala, la Colla torna a tenir equip. Juguen els caps de setmana, i sempre amb la condició de no coincidir amb cap actuació castellera. L'alma mater d'aquest projecte va ser el JuanKar, jugador de reconeguda vàlua en el mundillu del futbol sala vilanoví. La plantilla està formada, entre d'altres, per Pitxi, Judit Bravo, Mar Díaz, Lúdia Roche, Cristian, Juan Carlos, Valeriano, David Ruiz, Francis, Sergi Garcia, Noel, José Manuel,

Dani Ponce...De moment, i després d'una primera derrota davant l'Izan per un ajustat i del tot injust 0-6, en el següent partit van obtenir una plàcida i justa victòria davant de l'incòmode Ratas Blancas per 4-2. Us animem a anar a presenciar els partits del combinat groc terrós, on gaudireu d'un magnífic espectacle, on els malabarismes de Mar Díaz o Juan Carlos Lancha, de ben segur us deixaran enlluernats..

FOTOS DE TOTS ELS CAPS DE COLLA DE LA HISTÒRIA.

Abans de la Diada Salvany, la Junta va organitzar un acte de gran valor simbòlic i que ja feia anys que s'havia d'haver fet:

Penjar en un lloc preferent del local les fotos de tots els Caps de colla en la història dels Bordegassos.

L'acte va comptar amb la presència de la majoria dels excaps de colla vius, així com la de familiars dels Caps de colla que ens han deixat.

Després de la introducció de l'acte que ens va fer el

Miquel Arnal, el Kanko ens va fer una breu explicació, farcida d'interessants anècdotes de tots i cadascun dels Caps de colla.

Bó és recordar que fins a l'any 1994, els Bordegassos no teníem la figura del Cap de colla tal i com l'entenem avui dia, sinó que teníem Cap de colla (ara en diem President) i Cap tècnic, que ara en diríem Cap de colla.

VILANOVA PLAÇA DE 10!

L'any passat ningú ho hauria dit. Realment va ser una gran sorpresa que per Festa Major, Vilanova pogués viure una actuació tan gran com la que ens van oferir els Castellers de Vilafranca: Torre de nou fm, Tres de nou amb agullaf, tres de deu fm i pilar de vuit fm. La millor actuació mai vista a la ciutat. Poques places poden tenir l'honor d'haver vist castells de deu... tot i que des de setembre s'hi han afegit El Vendrell, Valls, L'Arboç... Esperem que en els anys propers puguem mantenir el nivell casteller a la nostra Plaça de la Vila!!!

HUMOR BORDEGÀS

Preguntes que ens fem.....

Quan una colla deixa d'estar fora de l'àmbit tradicional?

Perquè els castells cotitzen cada dos anys en borsa?

Perquè les noies porten sempre pantalons arrapats?

Quin pes específic té una vaca sagrada?

Quant costa fer una plaça de deu?

Perquè hi ha més cronistes castellers que colles?

Perquè si aprens ha tocar LA GRALLA TOT EL Veïnat HO pateix?

Perquè les colles que no creixen cap amunt ho fan a l'ample?

Perquè no fan un cicle de cinema casteller per nadal?

Que vol dir colla amiga?

Perquè el dia de la colla és al final de temporada?

Qui ha parit la torre aixecada per sota, el cinc amb agulla...un falconer?

Quin preu té un balcó a les grans diades?

Qui retira les plaques de plaça de vuit...?

Qui és el patró dels castellers...?

Les diades històriques tenen data de caducitat?

Perquè si entrevistes a una aixecadora sempre li preguntes si te por allà dalt, i a la mare si pateix?

Si ets baix sempre podràs fer de terç?

Perquè sempre hi ha gent que es pregunta quan pesa un castell?

Els castells no es poden puntuar però sempre revisem el rànquing, per veure en quin lloc estem

Que és castells no castellets!!

**12 ANYS
DESPRES
RECUPEREM
EL PILAR DE
SIS!!!!**

Feia anys que li anàvem al darrera. L'any passat l'havíem pogut carregar, però no ha estat fins el 16 d'octubre de 2016 que no l'hem pogut portar a plaça. El balanç final ha estat de: 1 descarregat, 4 carregats, 12 descarregats a l'assaig amb xarxa i més de 20 pilars de 5 nets. L'esforç dels pilaners i les centenars d'hores de treball, per fi s'han vist recompensades. També cal reconèixer el suport de les moltes mans que cada dilluns i cada dijous han ajudat a bastir aquest somni. Gràcies Magí, Gina, Nerea, Mar, Dani, Jaume, Dani, Pere, Jordi, Gerard, Claudia, Clara, Pep, Joans, Gerard, Claudia, Pere, Gerard, Judit, Rai, Josep Maria, Albert, Sara, Cristina, Jaume V., Marcos i en definitiva a tota la Colla.

LA CAMISA ORIGINAL DEL 1972

Un dels castellers que van participar en la fundació de la colla, i que ara no està en actiu, ens ha fet donació de la seva camisa i mocador, que va lluir en la diada de Sant Jordi del 1972. Aquesta camisa romandrà en un lloc preminent a les parets del nostre local. Gràcies Miquel Àngel Ibàñez.

FAMÍLIES BORDEGASSES

Agraïments:

Miquel Arnal

Jordi Perona

Andreu Camps

Marcel·lí Ferrer

Chema Martínez

Jordi Ibàñez

Nejo Márquez

Virginia

Yoko-Ono

Maite Gomà

Pere Gassó

Ton Manyer

Jordi Llorens